

การพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาไทย
โดยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1*
THE DEVELOPMENT ABILITY TO READ AND WRITE THAI SPELLING
BY USING PHONICS LEARNING MANAGEMENT
FOR STUDENTS IN ELEMENTARY 1

ชนินทร์ ทิมฤกษ์

Chanin Timlerk

ยุพิน ยืนยง

Yupin Yuenyong

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ประเทศไทย

Phetchaburi Rajabhat University, Thailand

E-mail: info@pbru.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางแค (เนื่องสังวาลย์อนุสรณ์) โดยใช้ระเบียบการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 24 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทย แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ สถิติที่ใช้ ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำ

* Received 10 December 2022; Revised 20 December 2022; Accepted 28 December 2022

ภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 2) ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ โดยภาพรวม พบว่า หลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยได้ถูกต้องมากขึ้น 3) ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ โดยภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การพัฒนาความสามารถ, การอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทย, การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์

Abstract

The objectives of this research article are 1) to compare the ability to read and write Thai spelling of elementary 1 students, 2) to study the learning behaviors of elementary 1 students, and 3) to study Satisfaction of elementary 1 students towards the phonics learning management. The sample group used in the research was elementary 1 students at Bang Khae School. (Nuangsangwan Anusorn) using qualitative research protocols. There were 24 key informants. Data were collected by using A test to measure your ability to read and write Thai spelling words. Student learning behavior observation form and a questionnaire on students' satisfaction toward the phonics learning management. Statistics used were averaging, standard deviation, t-value and content analysis. The results of the research were as follows: 1) the comparison of the students' ability to read and write Thai spelling words before and after receiving the phonics learning management. The difference was statistically significant at the 0.5 level. 2) The results of the analysis of the learning behavior of the students receiving the phonics learning management as a whole showed that after learning activities, students were able to read and write. Spelling Thai words more accurately. 3) The results of the analysis of students' satisfaction towards the phonics learning management as a whole were found to be at a high level.

Keywords: Ability development, reading and writing Thai spelling, phonics learning

บทนำ

ภาษาเป็นสื่อกลางในการสื่อสาร ทำให้คนเราสามารถดำรงชีวิตได้อย่างเป็นปกติสุขและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ การใช้ภาษาประกอบด้วยทักษะในการใช้ภาษาได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยเฉพาะทักษะด้านการอ่านและการเขียนเป็นทักษะสำคัญ ทักษะการอ่านออกและเขียนได้เป็นส่วนประกอบหนึ่งในหลายๆ ทักษะที่สำคัญของการเรียนรู้ ในศตวรรษที่ 21 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) การพัฒนาประเทศชาติให้มั่นคงและยั่งยืนนั้น ปัจจัยที่ควรให้ความสำคัญคือการพัฒนาประชากรให้มีความรู้โดยเฉพาะการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งในปี 2558 ได้มีการกำหนดนโยบายระยะเร่งด่วนโดยคณะกรรมการพัฒนานโยบายและพัฒนาการศึกษา ว่าเด็กที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต้องอ่านออกเขียนได้ ต่อมาในปี 2559 กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดนโยบายเพื่อแก้ปัญหาเด็กประถมศึกษาที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ โดยให้ปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนให้เห็นผลสัมฤทธิ์ชัดเจน เช่น การสอนแบบแจกลูกสะกดคำ โดยกำหนดเป้าหมายให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต้องอ่านออกเขียนได้

การอ่านมีหลายประเภท แต่การอ่านระดับพื้นฐานที่นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต้องสามารถทำได้ และเพื่อพัฒนาไปยังทักษะการอ่านรูปแบบอื่น คือการอ่านสะกดคำ การอ่านสะกดคำ เป็นพื้นฐานของการอ่านที่มีความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนให้นักเรียนอ่านให้ถูกต้องตามอักขรวิธีตามมาตราตัวสะกด จะต้องเริ่มฝึกทักษะตั้งแต่เริ่มเรียน เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนกลุ่มสาระภาษาไทยและกลุ่มสาระอื่นๆ ช่วยให้เห็นได้อย่างถูกต้องนำไปใช้ในการศึกษาเล่าเรียนและในชีวิตประจำวัน ดังที่สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2543) กล่าวว่า การอ่าน เป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ การรับรู้และใช้วิธีอ่านที่ถูกต้องจึงเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2543) นอกจากนี้ การอ่านสะกดคำเป็นสิ่งที่จำเป็นมากสำหรับผู้เริ่มเรียน ถ้าครูไม่ได้สอนการอ่านสะกดคำแก่นักเรียนในระยะเริ่มต้น เพราะการอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง การสอนอ่านสะกดคำครูต้องปูพื้นฐานคำต่างๆ เริ่มจากง่ายไปยากได้ระยะหนึ่งแล้ว ซึ่งในช่วงเริ่มต้นแรกนี้อาจอยู่ในช่วงปฐมวัย เด็กเรียนการโดยการอ่านจำรูปคำที่เป็นคำพื้นฐาน เป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นคำใกล้ตัวเด็ก การเขียนสะกดคำนับเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับเด็กชั้นประถมศึกษา และได้กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 โดยกำหนดทักษะการอ่านและการเขียนไว้เป็นสมรรถนะที่จะต้องพัฒนาให้เกิดขึ้นกับนักเรียน คือ ความสามารถในการสื่อสารทั้งในการรับสารและส่งสาร ในเรื่องของวัฒนธรรมในการใช้

ภาษา ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเข้าใจความรู้สึก (กำชัย ทองหล่อ, 2543) ได้อธิบายว่า การเขียนสะกดคำเป็นการใช้ตัวพยัญชนะเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้เป็นเสียงพูด เพราะฉะนั้นการเขียนคำเป็นความสำคัญส่วนหนึ่งในการสื่อความหมาย การเขียนสะกดคำผิด ทำให้การสื่อสารในรูปแบบข้อความประมวลความผิดและพบว่าปัญหาในด้านการสอนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คือปัญหาทางด้านการอ่านและการเขียนสะกดคำ มีสาเหตุมาจากนักเรียนมีทักษะทางภาษาค่อนข้างต่ำ ซึ่งเกิดจากนักเรียนยังจำพยัญชนะ และสระได้ไม่แม่นยำ ผู้ปกครองส่วนใหญ่ในโรงเรียนอ่านหนังสือไม่ได้หรืออ่านหนังสือได้ไม่ดี ซึ่งส่งผลต่อนักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ครูไม่มีการสอนซ่อมเสริม ไม่มีแบบฝึกที่ดีและเหมาะสมกับนักเรียน และดึงดูดความสนใจของนักเรียน ครูต้องดูแลให้ความสนใจต่อนักเรียนอย่างใกล้ชิด เมื่อนักเรียนอ่านและเขียนสะกดคำผิดครูต้องช่วยแก้ไขทันที อีกหนึ่งประเด็นที่ไม่ควรมองข้ามคือกลุ่มเด็กเล็ก จากผลสำรวจชี้ให้เห็นว่าพ่อแม่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ หรือร้อยละ 63.8 ยังขาดความเข้าใจในเรื่องการอ่านหนังสือของเด็กเล็ก โดยให้เหตุผลว่าเด็กยังมีอายุน้อยเกินไป ทำให้เด็กกลุ่มนี้ คิดเป็นจำนวนราว 1.1 ล้านคน ไม่ได้รับการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านเหตุเพราะความเข้าใจผิดของผู้ปกครอง ดังนั้นการรณรงค์ให้ความรู้และทำความเข้าใจในการส่งเสริมการอ่านในเด็กเล็ก เช่น การเล่านิทานให้ลูกฟังเป็นประจำ (กองทัพ เคลือบพินิจกุล, 2542)

พื้นที่โรงเรียนบางแค (เนื่องสังวาลย์อนุสรณ์) ตั้งอยู่ที่ 1087 ซอยเพชรเกษม 51 ถ.เพชรเกษม แขวงหลักสอง เขตบางแค กรุงเทพมหานคร สภาพทั่วไปบริเวณรอบๆโรงเรียนจะมีโรงงานเป็นจำนวนมากทำให้เด็กย้ายมาเรียนกลางเทอมค่อนข้างมากทำให้การเรียนการสอนไม่ต่อเนื่อง จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาด้านการเรียนเกี่ยวกับการอ่านและเขียนสะกดคำ สภาพปัญหาดังกล่าว นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถ้าหากนักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนด้วยวิธีการและเครื่องมือที่เหมาะสมแล้ว ก็จะพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและเขียนสะกดคำได้ไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่งการแก้ปัญหาด้านการอ่านและการเขียนสะกดคำของนักเรียนสามารถแก้ได้หลายรูปแบบ คือ การสอนโดยใช้คำถาม การสอนโดยค้นพบ การสอนโดยบรรยาย การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ฯลฯ การสอนโดยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์นี้ การสอนในรูปแบบนี้ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์ตรงจากการลงมือปฏิบัติอย่างแม่นยำและคงทน โดยมีครูคอยแนะนำ ช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด และมีขั้นตอนการตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนอย่างเป็นขั้นตอนซึ่งเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนในวัยเริ่มต้น

เนื่องจากผู้วิจัยมีความสนใจในการทำวิจัยการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทย อีกทั้งยังเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จึงได้ทำการทดลองดังกล่าว พบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์มาทดลองใช้ร่วมกับแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำและความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยดีขึ้น ถูกต้องตามหลักภาษาไทย และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินในชีวิตประจำวันได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางแค (เนื่องสังวาลย์อนุสรณ์) สำนักงานเขตบางแค กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 3 ห้องเรียน รวมนักเรียนทั้งหมด จำนวน 78 คน ประกอบด้วย จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 24 คน โดยในแต่ละห้องเรียนคละความสามารถเก่ง ปานกลาง อ่อน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/3 โรงเรียนบางแค (เนื่องสังวาลย์อนุสรณ์) สำนักงานเขตบางแค กรุงเทพมหานคร จำนวน 24 คน ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โดยใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับฉลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ จำนวน 4 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว 3 ท่าน

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ จำนวน 20 ข้อ แบ่งเป็นการอ่านสะกดคำ จำนวน 10 ข้อ การเขียนสะกดคำ จำนวน 10 ข้อ โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว 3 ท่าน

3. แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว 3 ท่าน

4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว 3 ท่าน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ดำเนินการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยก่อนเรียน จำนวน 20 ข้อ

2. ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์

3. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน ใช้เวลา 16 คาบเรียน โดยใช้เวลาเรียนตามปกติคาบเรียนละ 60 นาที

4. ระหว่างการดำเนินกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ในชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและฝึกทักษะ (Intake Activity) ครูสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

5. ดำเนินการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยหลังเรียน จำนวน 20 ข้อ หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์

6. ดำเนินการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์หลังเสร็จสิ้นกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้

7. วิเคราะห์และประเมินผลการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทย พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน และความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้จากเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทย แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ผลคะแนนการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และการทดสอบที (t-test)

2. วิเคราะห์ผลคะแนนการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทย หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และการทดสอบที (t-test)

3. วิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา

4. วิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) โดยการใช้การแปลผลมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ทแบบ 3 ระดับ ใช้เกณฑ์ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 2.50 - 3.00 หมายความว่า ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 1.50 - 2.49 หมายความว่า ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.49 หมายความว่า ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

ผลการวิจัย

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์

วัตถุประสงค์ที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ข้อ 1 ที่กำหนดไว้

โดยหลังการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 9.50, S.D. = 0.59) สูงกว่า ก่อนเรียน ($\bar{X}$ = 1.00, S.D. = 1.22)

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที (t-test) ของคะแนนความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์

การทดสอบ	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t
ก่อนเรียน	24	10	1.00	1.22	-42.58*
หลังเรียน	24	10	9.50	0.59	

**นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์

วัตถุประสงค์ที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ พบว่า

ขั้นที่ 1 เรียนรู้เสียงตัวอักษร โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงซ้ำตามครู ยกตัวอย่าง เช่น ครูสอนนักเรียนอ่านออกเสียง /ก/ โดยยกตัวอย่างคำที่มีเสียง /ก/ เช่น ไก่ กา แกะ เป็นต้น เพื่อให้นักเรียนสามารถออกเสียง /ก/ และจดจำเสียง/ก/ ได้ เป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้เชื่อมโยงเสียงและวิเคราะห์เสียงของตัวอักษรแต่ละตัว สามารถอ่านออกเสียงของตัวอักษรในคำแต่ละคำอย่างมีระบบ ซึ่งในช่วงแรกของการทดลองจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ นักเรียนบางคนยังไม่มีส่วนร่วมในการตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็น และยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ในขั้นเรียนรู้เสียงตัวอักษรที่ส่งเสริมความสามารถในการแปลความ ส่งผลให้ช่วงแรกในด้านนี้พัฒนาได้ค่อนข้างช้าครูจึงกระตุ้นให้

นักเรียนมีส่วนร่วมในการตอบคำถามกระตุ้นความสนใจให้นักเรียนสงสัยว่าทำไมต้องเรียนเรื่องนี้ ทำให้นักเรียนเข้าใจด้วยตนเองถึงเหตุผลการเรียน สามารถเข้าถึงความคิดรวบยอดที่จะเรียนได้ ทำให้นักเรียนเชื่อมโยงกับความรู้เดิมของนักเรียนที่มีเพื่อหาเหตุผลเชื่อมโยงความรู้ โดยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ผิการสังเกต ผิการคิดและจินตนาการแล้วตอบคำถามที่แสดงถึงความสำคัญของเนื้อหาเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ในช่วงหลัง (สัปดาห์ที่ 3 – 4) นักเรียนคุ้นเคยกับกิจกรรมมากขึ้น นักเรียนมีความสนใจ มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ความสนใจและตั้งใจเรียน กล้าคิด และกล้าแสดงออก เช่น นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับพยัญชนะไทยตัวใดออกเสียงเหมือนกันบ้าง นักเรียนได้ตอบว่า ค ค ฆ พร้อมทั้งให้เหตุผลว่า ค อ่านว่า คอ, ค อ่านว่า คอ, ฆ อ่านว่า คอ พยัญชนะไทยทั้งสามตัวนี้อ่านออกเสียงเหมือนกันและอยู่ใกล้กันด้วย นักเรียนก็สามารถเข้าใจ สามารถคิดและเชื่อมโยงความรู้ของตนเองได้ ครูให้นักเรียนดูรูปภาพประกอบกับพยัญชนะไทยแต่ละตัวแล้วถามต่อว่าแล้วมีพยัญชนะไทยตัวใดอีกไหมที่ออกเสียงเหมือนกันอีก นอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้น นักเรียนช่วยกันตอบว่า ศ ษ ส ทั้งสามสอ ออกเสียงเหมือนกัน คือ ศ อ่านว่า สอ, ษ อ่านว่า สอ, ส อ่านว่า สอ ครูใช้คำถามกระตุ้นความคิดของนักเรียน นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการแปลความจากการร่วมกันวิเคราะห์รูปภาพ หลังจากนั้นนักเรียนได้ช่วยกันตอบอีกว่า ยังมีพยัญชนะไทยตัวอื่นอีกที่ออกเสียงเหมือนกัน คือ พ ภ อ่านว่า พอ, ข ฃ อ่านว่า ขอ, ร ล อ่านว่า รอ, ฌ ฎ ฐ อ่านว่า ทอ, ฎ ฏ อ่านว่า ยอ ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่านักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการแปลความได้สังเกตจากการร่วมกันวิเคราะห์รูปภาพแล้วตอบคำถาม

ขั้นที่ 2 ผิการสอนประสมเสียง โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนสามารถนำพยัญชนะและสระที่ครูกำหนดนำมาประสมเสียงออกเสียงโดยการสะกดคำและให้นักเรียนคนอื่นๆ ผิตาม เช่น คำว่า กา มีการประสมเสียงพยัญชนะ /ก/ และเสียงสระ /า/ นักเรียนออกเสียง /ก/ จากนั้นให้นักเรียนออกเสียง /า/ เมื่อประสมเสียง /ก/ กับ /า/ จะสามารถสะกดเป็นเสียง /กา/ ได้ เป็นการผิผสมเสียงกับตัวอักษรเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ ทำให้นักเรียนเข้าใจเสียงของตัวอักษรแต่ละตัวและผสมเสียงจนสามารถที่จะออกเสียงคำนั้นๆ ได้ด้วยตนเอง ซึ่งนักเรียนมีความสนใจในกิจกรรม มีส่วนร่วมในการตอบคำถาม ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ในช่วงหลัง (สัปดาห์ที่ 1) ครูอธิบายสระทั้งสี่ตัวประกอบด้วยสระอะ เป็นสระเสียงสั้น เขียนพยัญชนะต้นไว้ตรงกลางระหว่าง สระ - และสระ -ะ เช่น เกะ เตะ เละ ฯลฯ เมื่อมีตัวสะกด มีการเปลี่ยนแปลงรูปเป็นไม้ไต่คู้ เช่น ก / อะ / บ = เก็บ, ต / อะ / ม = เต็ม, ล / อะ / ก =

เล็ก, สระแอะ เป็นสระเสียงสั้น เขียนพยัญชนะต้นไว้ตรงกลางระหว่าง แ- และ -ะ เมื่อมีตัวสะกด สระอะจะเปลี่ยนเป็น ไม้ไต่คู้ (ั) เช่นคำว่า แข้ง แกร้ง แผล้ว, สระเออะ เป็นสระเสียงสั้น เขียนพยัญชนะต้นอยู่ตรงกลางระหว่าง สระ -เ- และ สระ -อะ เช่น เจาะ เกาะ เจาะ ฯลฯ คำที่ประสมสระ เออะ มีตัวสะกด สระจะลดรูปทั้งหมด แล้วใช้ตัว อ กับไม้ไต่คู้ แทน เช่น นี้อต = น + เออะ + ต และสระเออ เป็นสระเสียงยาว ประกอบด้วย สระ -เ- และสระ อ เขียนไว้ข้างหน้าและข้างหลังของพยัญชนะต้นและคงรูปสระเมื่อไม่มีตัวสะกด เช่น ธ + เ-อ = เธอ เมื่อมีตัวสะกด อ จะเปลี่ยนรูปเป็นอิ เช่น เกิด เกิน เป็นต้น ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ โดยขั้นนี้จะใช้ร่วมกับแบบฝึกทักษะ จากนั้นให้แสดงความคิดเห็นความรู้ เมื่อครูอธิบายเสร็จให้นักเรียนร่วมกันศึกษา ในใบงานที่ 1 เขียนคำจากภาพ เกี่ยวกับการประสมพยัญชนะไทยกับสระเอะ สระแอะ สระเออะ และสระเออให้ถูกต้องโดยในใบงานครูมีสระเอะกับรูปภาพสัตว์ประกอบเพื่อให้นักเรียนได้เห็นภาพที่ชัดเจนมากขึ้น แล้วให้นักเรียนเขียนพยัญชนะไทยจากรูปภาพโดยประสมกับสระเอะ สระแอะ สระเออะ และสระเออให้ถูกต้อง หลังจากนั้น ใบงานที่ 2 สะกดคำฉันจำได้ ให้นักเรียนเขียนสะกดคำสระเอะ สระแอะ สระเออะ และสระเออ โดยครูมีตัวอย่างให้นักเรียนดู 1 ข้อเพื่อเป็นแนวทางในการเขียนสะกดคำพร้อมทั้งอธิบายขั้นตอนการเขียน เมื่อนักเรียนทำใบงานที่ 1 และใบงานที่ 2 เสร็จ นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยได้สอดคล้องในด้านความสามารถในการนิรนามมากขึ้น คือ การวิเคราะห์รูปภาพเพื่อหาข้อสรุปแล้วนำมาเขียนเป็นพยัญชนะไทยและคำได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 รู้จักการเทียบเคียง โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนสามารถเทียบเคียงเสียงรวมถึงพยัญชนะและสระได้ถูกต้อง โดยครูให้นักเรียนออกเสียงโดยการแจกลูกคำ เช่น /เผ็ด/, /เด็ก/, /เจ็ด/, /เม็ด/ เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักเทียบเคียงเสียง และรู้ว่ามีเสียงสระ /เ-ะ/ เป็นสระเปลี่ยนรูป คือ สระที่มีการเปลี่ยนแปลงรูปเมื่อประสมอักษร เป็นเสียงเดียวกัน นอกจากนี้ยังสามารถใช้การเทียบเคียงเสียงในการสอนเสียงวรรณยุกต์ได้อีกด้วย โดยครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยการผันเสียงวรรณยุกต์ เช่น /กา/, /ก่า/, /ก้า/, /ก๊า/, /ก๋า/เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักการเทียบเคียงเสียง และรู้ว่ามีเสียงพยัญชนะ /ก/ และเสียงสระ /า/ เหมือนกัน แต่แตกต่างกันที่เสียงวรรณยุกต์ โดยมี /กา/ เป็นเสียงสามัญ /ก่า/ เป็นเสียงเอก /ก้า/ เป็นเสียงโท /ก๊า/ เป็นเสียงตรี /ก๋า/ เป็นเสียงจัตวา ทำให้นักเรียนรู้จักวิเคราะห์ส่วนประกอบของคำและเทียบเคียงการออกเสียงกับคำ ว่ามีหน่วยเสียงใดที่เหมือนกัน วิธีการนี้จะช่วยให้นักเรียนรู้จักการอ่านคำใหม่และช่วยในการสะกดคำไปพร้อมกัน ซึ่งนักเรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียน

โดยขั้นนี้จะใช้ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ทำให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความคิดเข้าใจได้ง่ายขึ้น สังเกตจากการให้นักเรียนศึกษาข้อมูลและทำใบงานที่ 1 และใบงานที่ 2 ในช่วงหลัง (สัปดาห์ที่ 2) นักเรียนสามารถเข้าใจ สามารถคิด นำไปสู่การค้นพบความรู้ด้วยตนเองทำใบงานและตอบคำถามได้ ในขั้นนี้ครูได้เปิดเพลงสระอะ เพลงสระเอะ เพลงสระเอาะ และเพลงสระเออ ให้นักเรียนฟังและร้องตามจำนวน 2 รอบพร้อมสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเพลงและสรุปให้นักเรียนฟังว่า เพลงสระแต่ละเพลงในเนื้อเพลงจะมีคำที่ออกเสียงคล้ายกัน ซึ่งนักเรียนสามารถนำคำมาเทียบเคียงและหาความหมายของแต่ละคำได้ เช่น เพลงสระอะ เด็ก เปิด และเผ็ด นักเรียนตอบครูได้ไหมว่าสามคำนี้มีความหมายอย่างไร นักเรียนได้ตอบครูว่า เด็ก คือ คนที่มีอายุน้อย เปิด คือ สัตว์ปีกในวงศ์นกเป็ดน้ำ และเผ็ด คือ รสชาติที่รับประทานแล้วมีส่วนประกอบของพริกเป็นจำนวนมาก เมื่อนักเรียนบอกความหมายในการเทียบเคียงคำต่างๆได้ ครูจึงให้นักเรียนทำใบงานที่ 4 จับคู่ให้หนูหน่อย โดยให้นักเรียนจับคู่คำและส่วนประกอบของคำให้ถูกต้องและระบายสีเดียวกันกับคำเดียวกันลงในรูปภาพ และใบงานที่ 5 หากันจนเจอ ให้นักเรียนระบายสีคำที่ประสมด้วยสระอะ สระเอะ สระเอาะ และสระเออ ลงในใบงานแบบฝึกทักษะทั้งสี่สระ หลังจากทำกิจกรรมพบว่า นักเรียนมีการแสดงพฤติกรรมสนใจตั้งใจเรียนรู้และเข้าใจในแบบฝึกทักษะ สังเกตจากทำใบงานที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นที่ 4 หัดอ่านเขียนเข้าใจคำ โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงและการเขียนไปพร้อมๆ กัน เช่น คำว่า เลย นักเรียนสามารถแยกเสียงพยัญชนะต้นได้ว่าเป็นเสียง /ล/ และเขียนอักษร ล ได้ หรือคำว่า เกะ เสียงพยัญชนะต้นคือเสียง /ก/ และนักเรียนสามารถเขียนอักษร ก ได้นอกจากนี้ ยังมีการฝึกฝนซ้ำไปซ้ำมา (drill) เข้าใจความหมายของคำที่อ่านและเขียน จนสามารถอ่านออกและเขียนได้ หรือหากพบคำใหม่ นักเรียนสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับคำใหม่ได้เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองและทบทวนบทเรียนที่ได้เรียนมา ซึ่งนักเรียนมีความสนใจ มีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผลจากการทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย โดยขั้นนี้จะใช้ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ใบงานที่ 3 เขียนสะกดคำ โดยให้นักเรียนเขียนแยก พยัญชนะ สระ ตัวสะกด ใบงานที่ 6 ฝึกอ่านสะกดคำ ไม่มีตัวสะกด ให้นักเรียนอ่านสะกดคำ สระโดยมีรูปภาพด้านบนประกอบคำอ่านเพื่อให้นักเรียนรู้ความหมายของคำแต่ละคำ ใบงานที่ 7 ฝึกอ่านสะกดคำ มีตัวสะกด ให้นักเรียนอ่านสะกดคำแยก พยัญชนะ สระ และตัวสะกด โดยครูทำการทดสอบสุ่มให้นักเรียนอ่านออกเสียงที่

ละคน พร้อมให้เพื่อนอ่านตามจนครบทั้งห้อง ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ โฟนิิกส์

วัตถุประสงค์ที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิิกส์ โดยภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=2.87, S.D.= 0.35$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ลำดับที่ 1 ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X}= 2.92, S.D. = 0.29$) รองลงมาได้แก่ ลำดับที่ 2 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X}= 2.85, S.D. = 0.36$) และลำดับที่ 3 ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ($\bar{X}= 2.82, S.D. = 0.42$) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิิกส์ โดยภาพรวม

ความพึงพอใจของนักเรียน	N = 24		ระดับความพึงพอใจ	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านบรรยากาศการเรียนรู้	2.82	0.42	มาก	3
2. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	2.92	0.29	มาก	1
3. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	2.85	0.36	มาก	2
เฉลี่ย	2.87	0.35	มาก	

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ จำแนกเป็นรายด้าน

พฤติกรรมการณ์เรียนของนักเรียน	N = 24		ระดับความพึงพอใจ	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
ด้านบรรยากาศการเรียนรู้				
1.1 ห้องเรียนมีบรรยากาศน่าเรียนในการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์	2.75	0.53	มาก	3
1.2 บรรยากาศในการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ มีความสนุกสนานน่าสนใจ	2.88	0.34	มาก	1
1.3 บรรยากาศของการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน	2.83	0.38	มาก	2
รวม	2.82	0.42	มาก	3
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้				
2.1 นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์	2.88	0.34	มาก	3
2.2 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ส่งเสริมให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ความคิดและกล้าแสดงออก	2.92	0.28	มาก	2
2.3 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหามากขึ้น	2.92	0.28	มาก	2
2.4 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	2.88	0.34	มาก	3
2.5 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านและเขียนสะกดคำดีขึ้น	2.96	0.20	มาก	1
รวม	2.92	0.29	มาก	1
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ				

พฤติกรรมกรเรียนของนักเรียน	N = 24		ระดับ ความพึง พอใจ	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
3.1 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ทำให้เข้าใจ เนื้อหาได้ง่าย	2.88	0.34	มาก	1
3.2 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ช่วยให้นักเรียน สร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเองได้	2.83	0.38	มาก	2
3.3 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ทำให้ได้ทำงาน ร่วมกับผู้อื่น	2.83	0.38	มาก	2
รวม	2.85	0.36	มาก	2
เฉลี่ยรวม	2.87	0.35	มาก	

จากตารางที่ 3 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยภาพรวม พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=2.87, S.D.=0.35$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ลำดับที่ 1 ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ โดยภาพรวม พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=2.92, S.D.=0.29$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ข้อที่ 2.5 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านและเขียนสะกดคำดีขึ้น ($\bar{X}= 2.96, S.D.=0.20$) ข้อที่ 2.2 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ส่งเสริมให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ความคิดและกล้าแสดงออก ($\bar{X}=2.92, S.D. = 0.28$) และข้อที่ 2.3 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหามากขึ้น ($\bar{X}=2.92, S.D.=0.28$) และข้อที่ 2.1 นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ($\bar{X}=2.88, S.D.=0.34$) และข้อที่ 2.4 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน ($\bar{X}= 2.88, S.D.=0.34$) ตามลำดับ ลำดับที่ 2 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ โดยภาพรวม พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=2.85, S.D.=0.36$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ข้อที่ 3.1 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย ($\bar{X}=2.88, S.D.=0.34$) ข้อที่ 3.2 การจัดการเรียนรู้

แบบโฟนิกส์ ช่วยให้นักเรียนสร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเองได้ ($\bar{X}=2.83$, S.D.=0.38) และข้อที่ 3.3 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ทำให้ได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น ($\bar{X}=2.83$, S.D.=0.38) ตามลำดับ และลำดับที่ 3 ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ โดยภาพรวม พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=2.82$, S.D.=0.42) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ข้อที่ 1.2 บรรยากาศในการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ มีความสนุกสนานน่าสนใจ ($\bar{X}=2.88$, S.D.=0.34) ข้อที่ 1.3 บรรยากาศของการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน ($\bar{X}=2.83$, S.D.=0.38) ข้อที่ 1.1 ห้องเรียนมีบรรยากาศน่าเรียนในการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ($\bar{X}=2.75$, S.D.=0.53) ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 ที่กำหนดไว้โดยหลังการจัดการเรียนรู้แบบ โฟนิกส์มีค่าเฉลี่ย สูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ เป็นการจัดการสอนที่มีขั้นตอน กระบวนการจัดการเรียนรู้ วัตถุประสงค์ และวิธีการวัดผลและประเมินผลอย่างชัดเจน ประกอบด้วยขั้นตอนการสอน 4 ขั้น ได้แก่ ขั้นที่ 1 เรียนรู้เสียงตัวอักษร (Analytic Phonics) โดยครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังซ้ำและให้นักเรียนอ่านออกเสียงซ้ำตามครู เป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้เชื่อมโยงเสียงและวิเคราะห์เสียงของตัวอักษรแต่ละตัว สามารถอ่านออกเสียงของตัวอักษรในคำแต่ละคำอย่างมีระบบ ขั้นที่ 2 ฝึกการสอนประสมเสียง (Synthetic Phonics) โดยครูอ่านออกเสียงโดยการสะกดคำและให้นักเรียนฝึกตาม เป็นการฝึกผสมเสียงกับตัวอักษรเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ ทำให้นักเรียนเข้าใจเสียงของตัวอักษรแต่ละตัวและผสมเสียงจนสามารถที่จะออกเสียงคำนั้นๆ ได้ด้วยตนเอง ขั้นที่ 3 รู้จักการเทียบเคียง (Analogy-Based Phonics) โดยครูให้นักเรียนออกเสียงโดยการแจกลูกคำ ทำให้นักเรียนรู้จักวิเคราะห์ส่วนประกอบของคำและเทียบเคียงการออกเสียงกับคำว่ามีหน่วยเสียงใดที่เหมือนกัน วิธีการนี้จะช่วยให้นักเรียนรู้จักการอ่านคำใหม่และช่วยในการสะกดคำไปพร้อมกัน ขั้นที่ 4 หัดอ่านเขียนเข้าใจคำ (Phonics Drill) โดยครูฝึกให้นักเรียนรู้จักการอ่านออกเสียงและการเขียนไปพร้อมๆ กัน นอกจากนี้ ยังมีการฝึกฝนซ้ำไปซ้ำมา (drill) เข้าใจความหมายของคำที่อ่านและ

เขียน จนสามารถอ่านออกและเขียนได้ หรือหากพบคำใหม่นักเรียนสามารถเชื่อมโยง ประสพการณ์เดิมกับคำใหม่ได้ เนื่องมาจากรูปแบบขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบของโฟนิกส์ นั้น เป็นรูปแบบวิธีการปฏิบัติที่ชัดเจนโดยครูจะต้องแสดงแบบให้นักเรียนเห็น เข้าใจชัดเจน รูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้ ครูมีบทบาทมากกว่าผู้เรียน ดังนั้นในขั้นตอนการฝึกปฏิบัติโดยครู คอยแนะนำให้นักเรียนช่วยกันฝึกให้นักเรียนที่เรียนดีช่วยนักเรียนที่เรียนอ่อนในลักษณะที่เพื่อน ช่วยเพื่อน ให้ช่วยการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม โดยครูคอยดูแลการฝึกและคอยให้กำลังใจ และการเสริมแรง นอกจากนั้นยังจัดเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเด็กก่อนที่ ต้องการการดูแลอย่างใกล้ชิด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเจษฎา กิตติสุนทร (2553) การ สอนภาษาแบบโฟนิกส์เป็นวิธีการหนึ่งในการสอนอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาไทย ในการ สอนภาษาระดับเบื้องต้น โดยการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับ สัญลักษณ์ อาจมีทั้งสีและรูปกำกับอยู่ ซึ่งในภาษาไทยก็คือพยัญชนะ สระ และรูปวรรณยุกต์ หากผู้เรียนได้ฝึกฝนอ่านมากขึ้น ก็จะสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างรูปกับเสียงได้มาก ขึ้น จนทำให้เด็กสามารถอ่านได้มากขึ้นวิธีการสอนภาษาแบบโฟนิกส์จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจ กฎเกณฑ์การอ่านและการเขียน แล้วนำกฎเกณฑ์นั้นไปใช้ในการอ่าน นำไปสู่การเรียนรู้ในการ เข้าใจความหมายคำ และการสื่อสารขั้นอื่นๆ ที่สูงขึ้นได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้โฟนิกส์เป็น รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ดั้งเดิมที่เน้นการฝึกปฏิบัติซ้ำๆ ได้ถูกพัฒนาโดยครูใหญ่และนักการ ศึกษาหลายท่านที่ใช้เวลาศึกษามาเป็นเวลานาน รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของโฟนิกส์ ได้ถูก ออกแบบเพื่อให้นักเรียนเข้าใจจุดประสงค์ที่นักเรียนได้รับตั้งแต่ครั้งแรก ซึ่งรูปแบบการสอน ของโฟนิกส์นี้เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ซึ่งครูผู้สอนไม่สามารถตัดขั้นตอนการสอนขั้นตอนใด ขั้นตอนหนึ่งไปได้ (เจษฎา กิตติสุนทร, 2553)

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ขั้นที่ 1 เรียนรู้เสียงตัวอักษร โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงซ้ำตามครู ยกตัวอย่าง เช่น ครูสอนนักเรียนอ่านออกเสียง /ก/โดยยกตัวอย่างคำที่มีเสียง /ก/ เช่น ไก่ กา แกะ เป็นต้น เพื่อให้นักเรียนสามารถออกเสียง /ก/ และจดจำเสียง/ก/ ได้ เป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้ เชื่อมโยงเสียงและวิเคราะห์เสียงของตัวอักษรแต่ละตัว สามารถอ่านออกเสียงของตัวอักษรใน คำแต่ ละคำอย่างมีระบบ ซึ่งในช่วงแรกของการทดลองจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ นักเรียนบางคนยังไม่มีส่วนร่วมในการตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็น และยังไม่เข้าใจ

เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ในชั้นเรียนรู้เสียงตัวอักษรที่ส่งเสริมความสามารถในการแปลความ ส่งผลให้ช่วงแรกในด้านนี้พัฒนาได้ค่อนข้างช้าครูจึงกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตอบคำถามกระตุ้นความสนใจให้นักเรียนสงสัยว่าทำไมต้องเรียนเรื่องนี้ ทำให้นักเรียนเข้าใจด้วยตนเองถึงเหตุผลการเรียน สามารถเข้าถึงความคิดรวบยอดที่จะเรียนได้ ทำให้นักเรียนเชื่อมโยงกับความรู้เดิมของนักเรียนที่มีเพื่อหาเหตุผลเชื่อมโยงความรู้ โดยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ผิการสังเกต ผิการคิดและจินตนาการแล้วตอบคำถามที่แสดงถึงความสำคัญของเนื้อหาเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ในช่วงหลัง (สัปดาห์ที่ 3 – 4) นักเรียนคุ้นเคยกับกิจกรรมมากขึ้น นักเรียนมีความสนใจ มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ความสนใจและตั้งใจเรียน กล้าคิด และกล้าแสดงออก เช่น นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับพยัญชนะไทย ตัวใดออกเสียงเหมือนกันบ้าง นักเรียนได้ตอบว่า ค ค ห พร้อมทั้งให้เหตุผลว่า ค อ่านว่า คอ, ค อ่านว่า คอ, ห อ่านว่า คอ พยัญชนะไทยทั้งสามตัวนี้อ่านออกเสียงเหมือนกันและอยู่ใกล้กันด้วย นักเรียนก็สามารถเข้าใจ สามารถคิดและเชื่อมโยงความรู้ของตนเองได้ ครูให้นักเรียนดูรูปภาพประกอบกับพยัญชนะไทยแต่ละตัวแล้วถามต่อว่าแล้วมีพยัญชนะไทยตัวใดอีกไหมที่ออกเสียงเหมือนกันอีก นอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้น นักเรียนช่วยกันตอบว่า ศ ช ส ทั้งสามสอ ออกเสียงเหมือนกัน คือ ศ อ่านว่า สอ, ช อ่านว่า สอ, ส อ่านว่า สอ ครูใช้คำถามกระตุ้นความคิดของนักเรียน นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการแปลความจากการร่วมกันวิเคราะห์รูปภาพ หลังจากนั้นนักเรียนได้ช่วยกันตอบอีกว่า ยังมีพยัญชนะไทยตัวอื่นอีกที่ออกเสียงเหมือนกัน คือ พ ภ อ่านว่า พอ, ข ช อ่านว่า ขอ, ร ล อ่านว่า รอ, ฅ ฒ ท ฐ อ่านว่า ทอ, ญ ย อ่านว่า ยอ ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่านักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการแปลความได้สังเกตจากการร่วมกันวิเคราะห์รูปภาพแล้วตอบคำถาม

ขั้นที่ 2 ผิการสอนประสมเสียง โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนสามารถนำพยัญชนะและสระที่ครูกำหนดนำมาประสมเสียงออกเสียงโดยการสะกดคำและให้นักเรียนคนอื่นๆผิตาม เช่น คำว่า กา มีการประสมเสียงพยัญชนะ /ก/ และเสียงสระ /า/ นักเรียนออกเสียง /ก/ จากนั้นให้นักเรียนออกเสียง /า/ เมื่อประสมเสียง /ก/ กับ /า/ จะสามารถสะกดเป็นเสียง /กา/ ได้ เป็นการผิผสมเสียงกับตัวอักษรเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ ทำให้นักเรียนเข้าใจเสียงของตัวอักษรแต่ละตัวและผสมเสียงจนสามารถที่จะออกเสียงคำนั้นๆได้ด้วยตนเอง ซึ่งนักเรียนมีความสนใจในกิจกรรม มีส่วนร่วมในการตอบคำถาม ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ในช่วงหลัง (สัปดาห์ที่ 1) ครูอธิบายสระทั้งสี่ตัวประกอบด้วยสระอะ เป็นสระเสียงสั้น เขียน

พยัญชนะต้นไว้ตรงกลางระหว่าง สระ - และสระ -ะ เช่น เกะ เตะ ละะ ฯลฯ เมื่อมีตัวสะกด มีการเปลี่ยนแปลงรูปเป็นไม้ไต่คู้ เช่น ก / อะ / บ = เก็บ, ต / อะ / ม = เต็ม, ล / อะ / ก = เล็ก, สระอะ เป็นสระเสียงสั้น เขียนพยัญชนะต้นไว้ตรงกลางระหว่าง แ- และ -ะ เมื่อมีตัวสะกด สระอะจะเปลี่ยนเป็น ไม้ไต่คู้ (ื) เช่นคำว่า แข็ง แกร็น แผล้ว, สระเอาะ เป็นสระเสียงสั้น เขียนพยัญชนะต้นอยู่ตรงกลางระหว่าง สระ - และ สระ -าะ เช่น เจาะ เกาะ เงาะ ฯลฯ คำที่ประสมสระ เอาะ มีตัวสะกด สระจะลดรูปทั้งหมด แล้วใช้ตัว อ กับไม้ไต่คู้ แทน เช่น นี้อต = น + เอาะ + ต และสระเออ เป็นสระเสียงยาว ประกอบด้วย สระ - และสระ อ เขียนไว้ข้างหน้าและข้างหลังของพยัญชนะต้นและคงรูปสระเมื่อไม่มีตัวสะกด เช่น ธ + -เอ = เธอ เมื่อมีตัวสะกด อ จะเปลี่ยนรูปเป็นอิ เช่น เกิด เกิน เป็นต้น ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ โดยขั้นนี้จะใช้ร่วมกับแบบฝึกทักษะ จากนั้นให้แสดงความคิดเห็นความรู้ เมื่อครูอธิบายเสร็จให้นักเรียนร่วมกันศึกษา ในใบงานที่ 1 เขียนคำจากภาพ เกี่ยวกับการประสมพยัญชนะไทยกับสระอะ สระแอะ สระเอาะ และสระเออให้ถูกต้องโดยในใบงานครูมีสระอะกับรูปภาพสัตว์ประกอบเพื่อให้นักเรียนได้เห็นภาพที่ชัดเจนมากขึ้น แล้วให้นักเรียนเขียนพยัญชนะไทยจากรูปภาพโดยประสมกับสระอะ สระแอะ สระเอาะ และสระเออให้ถูกต้อง หลังจากนั้น ใบงานที่ 2 สะกดคำฉันจำได้ ให้นักเรียนเขียนสะกดคำสระอะ สระแอะ สระเอาะ และสระเออ โดยครูมีตัวอย่างให้นักเรียนดู 1 ข้อเพื่อเป็นแนวทางในการเขียนสะกดคำพร้อมทั้งอธิบายขั้นตอนการเขียน เมื่อนักเรียนทำใบงานที่ 1 และใบงานที่ 2 เสร็จ นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยได้สอดคล้องในด้านความสามารถในการนิรนัยมากขึ้น คือ การวิเคราะห์รูปภาพเพื่อหาข้อสรุปแล้วนำมาเขียนเป็นพยัญชนะไทยและคำได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 รู้จักการเทียบเคียง โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนสามารถเทียบเคียงเสียงรวมถึงพยัญชนะและสระได้ถูกต้อง โดยครูให้นักเรียนออกเสียงโดยการแจกลูกคำ เช่น /เผ็ด/, /เด็ก/, /เจ็ด/, /เม็ด/ เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักเทียบเคียงเสียง และรู้ว่ามีเสียงสระ /-ะ/ เป็นสระเปลี่ยนรูป คือ สระที่มีการเปลี่ยนแปลงรูปเมื่อประสมอักษร เป็นเสียงเดียวกัน นอกจากนี้ยังสามารถใช้การเทียบเคียงเสียงในการสอนเสียงวรรณยุกต์ได้อีกด้วย โดยครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยการผันเสียงวรรณยุกต์ เช่น /กา/, /ก่า/, /ก้า/, /ก๊า/, /ก๋า/เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักการเทียบเคียงเสียง และรู้ว่ามีเสียงพยัญชนะ /ก/ และเสียงสระ /า/ เหมือนกัน แต่แตกต่างกันที่เสียงวรรณยุกต์ โดยมี /กา/ เป็นเสียงสามัญ /ก่า/ เป็นเสียงเอก /ก้า/ เป็นเสียงโท /ก๊า/ เป็นเสียงตรี /ก๋า/ เป็นเสียงจัตวา ทำให้นักเรียนรู้จักวิเคราะห์ส่วนประกอบของคำและ

เทียบเคียงการออกเสียงกับคำ ว่ามีหน่วยเสียงใดที่เหมือนกัน วิธีการนี้จะช่วยให้นักเรียนรู้จักการอ่านคำใหม่และช่วยในการสะกดคำไปพร้อมกัน ซึ่งนักเรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียน โดยขั้นนี้จะใช้ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ทำให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความคิดเข้าใจได้ง่ายขึ้น สังเกตจากการให้นักเรียนศึกษาข้อมูลและทำใบงานที่ 1 และใบงานที่ 2 ในช่วงหลัง (สัปดาห์ที่ 2) นักเรียนสามารถเข้าใจ สามารถคิด นำไปสู่การค้นพบความรู้ด้วยตนเองทำใบงานและตอบคำถามได้ ในขั้นนี้ครูได้เปิดเพลงสระอะ เพลงสระเอะ เพลงสระเอาะ และเพลงสระเออ ให้นักเรียนฟังและร้องตามจำนวน 2 รอบพร้อมสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเพลงและสรุปให้นักเรียนฟังว่า เพลงสระแต่ละเพลงในเนื้อเพลงจะมีคำที่ออกเสียงคล้ายกัน ซึ่งนักเรียนสามารถนำคำมาเทียบเคียงและหาความหมายของแต่ละคำได้ เช่น เพลงสระอะ เด็ก เปิด และเผ็ด นักเรียนตอบครูได้ใหม่ว่าสามคำนี้มีความหมายอย่างไร นักเรียนได้ตอบครูว่า เด็ก คือ คนที่มีอายุน้อย เปิด คือ สัตว์ปีกในวงศ์นกเป็ดน้ำ และเผ็ด คือ รสชาติที่รับประทานแล้วมีส่วนประกอบของพริกเป็นจำนวนมาก เมื่อนักเรียนบอกความหมายในการเทียบเคียงคำต่างๆได้ ครูจึงให้นักเรียนทำใบงานที่ 4 จับคู่ให้หนูหน่อย โดยให้นักเรียนจับคู่คำและส่วนประกอบของคำให้ถูกต้องและระบายสีเดียวกันกับคำเดียวกันลงในรูปภาพ และใบงานที่ 5 หากันจนเจอ ให้นักเรียนระบายสีคำที่ประสมด้วยสระอะ สระเอะ สระเอาะ และสระเออ ลงในใบงานแบบฝึกทักษะทั้งสี่สระ หลังจากทำกิจกรรมพบว่า นักเรียนมีการแสดงพฤติกรรมสนใจตั้งใจเรียนรู้และเข้าใจในแบบฝึกทักษะ สังเกตจากทำใบงานที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นที่ 4 หัดอ่านเขียนเข้าใจคำ โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงและการเขียนไปพร้อมๆ กัน เช่น คำว่า เลย นักเรียนสามารถแยกเสียงพยัญชนะต้นได้ว่าเป็นเสียง /ล/ และเขียนอักษร ล ได้ หรือคำว่า เกะ เสียงพยัญชนะต้นคือเสียง /ก/ และนักเรียนสามารถเขียนอักษร ก ได้นอกจากนี้ ยังมีการฝึกฝนซ้ำไปซ้ำมา (drill) เข้าใจความหมายของคำที่อ่านและเขียน จนสามารถอ่านออกและเขียนได้ หรือหากพบคำใหม่ นักเรียนสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับคำใหม่ได้เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองและทบทวนบทเรียนที่ได้เรียนมา ซึ่งนักเรียนมีความสนใจ มีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผลจากการทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย โดยขั้นนี้จะใช้ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ใบงานที่ 3 เขียนสะกดคำ โดยให้นักเรียนเขียนแยก พยัญชนะ สระ ตัวสะกด ใบงานที่ 6 ฝึกอ่านสะกดคำ ไม่มีตัวสะกด ให้นักเรียนอ่านสะกดคำ สระโดยมีรูปภาพด้านบนประกอบคำอ่านเพื่อให้ นักเรียนรู้ความหมายของคำแต่ละคำ ใบงานที่ 7 ฝึกอ่านสะกดคำมีตัวสะกด ให้นักเรียนอ่าน

สะกดคำแยก พยัญชนะ สระ และตัวสะกด โดยครูทำการทดสอบสุ่มให้นักเรียนอ่านออกเสียงทีละคน พร้อมให้เพื่อนอ่านตามจนครบทั้งห้อง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของดารกา วรรณวนิช (2546) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) (ดารกา วรรณวนิช, 2549) และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ คมเพชร ฉัตรศุภกุล และผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2543) ได้ศึกษาถึงพฤติกรรมการเรียนหรือ กลยุทธ์ในการเรียนของวัยรุ่น โดยศึกษาถึงตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของวัยรุ่น ซึ่ง ได้แก่ บรรยากาศในครอบครัว บรรยากาศในชั้นเรียน สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนนักเรียนด้วยกันสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน และบรรยากาศในโรงเรียน โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 - 6 จำนวน 1,315 คน เป็นนักเรียนชาย 65 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 1,250 คน นักเรียนทั้งหมดมีอายุระหว่าง 14 - 18 ปี พบว่านักเรียนวัยรุ่นมีคะแนนค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยด้าน “ทัศนคติในการเรียน” และ “ความสนใจในการเรียน” อยู่ในระดับสูง ส่วนด้านอื่นๆ อยู่ในระดับปานกลาง พฤติกรรมการเรียน หรือกลยุทธ์ในการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นยังมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับเพศ ระดับชั้นเรียน สภาพที่อยู่อาศัยของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว บรรยากาศภายในครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนนักเรียนด้วยกัน สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน บรรยากาศภายในห้องเรียนและโรงเรียน แต่พฤติกรรมการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับอายุอย่างมีนัยสำคัญ (คมเพชร ฉัตรศุภกุล และผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2543)

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ โดยภาพรวม พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ลำดับที่ 1 ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ โดยภาพรวม พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อลำดับข้อที่ 2.5 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านและเขียนสะกดคำดีขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดและกล้าแสดงออก ซึ่งในการจัดกิจกรรมในแต่ละขั้นตอน ครูจะคอยกระตุ้นให้นักเรียนตอบคำถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันจัดกิจกรรมจากง่ายไปหายาก และเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น มีส่วนร่วมในจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ส่งผลให้นักเรียน

สามารถพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำได้ดีขึ้น ครูมีบทบาทสำคัญในการให้ข้อเสนอแนะแก่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ ให้กำลังใจแก่นักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านหรือเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ให้ข้อมูลแก่นักเรียนทุกครั้งเมื่อนักเรียนสงสัย ดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดตลอดระยะเวลาการทำการกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนกล้าคิด กล้าทำและกล้าแสดงออก มีความมั่นใจในการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิภาฤดี วิภาวิน (2543) ที่พบว่าถ้าครูให้โอกาสกับนักเรียนได้คิดอย่างเต็มที่ ทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนมีความสนุกสนาน การให้ความเป็นกันเองของครูทำให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดความคิดของตนเองได้อย่างอิสระเสรี จะทำให้นักเรียนที่อายเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากขึ้นข้อที่ 2.2 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ส่งเสริมให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ความคิดและกล้าแสดงออก และข้อที่ 2.3 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหามากขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการนำเอาหลักภาษาและวิธีการสอนมาผนวกรวมเพื่อจัดการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของบทเรียน เช่นเดียวกับการสอนอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำที่จำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนบ่อยๆ ทำต่อเนื่องทุกวัน (วิภาฤดี วิภาวิน, 2543) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวรรณิ โสมประยูร (2553) พบว่าการสอนที่เอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้จะต้องพัฒนาทักษะ 4 ด้านไปพร้อมๆ กัน ทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน และทำควบคู่กับไปอย่างสม่ำเสมอ ไม่เน้นเพียงด้านใดด้านหนึ่ง นอกจากนี้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยควรได้รับการอบรมเรื่องเทคนิคการสอนและการสร้างนวัตกรรมที่ส่งเสริมการอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำอย่างต่อเนื่อง นักเรียนเริ่มนำหลักเรียนภาษาแบบโฟนิกส์มาใช้ด้วยการสะกดตามเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ตามหลักโฟนิกส์ทีละตัว แล้วแปลงเสียงเป็นคำเหล่านั้นออกมาได้อย่างชัดเจนและถูกต้องมากขึ้น (วรรณิ โสมประยูร, 2553) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวรวิทย์ นิเทศศิลป์ (2551) ไว้ว่า เนื้อหาที่ผู้เรียนฝึกซ้ำได้หลายครั้งด้วยตนเองจากระดับง่ายไปสู่ระดับที่ยากและไม่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียนรู้ เพราะเป็นสื่อที่มีทั้งภาพ สี รวมทั้งตัวการ์ตูนที่คอยดึงดูดความสนใจของนักเรียนในวัยนี้ได้เป็นอย่างดี และข้อที่ 2.1 นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ และข้อที่ 2.4 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม สนุกสนานเหมาะสมกับวัยของนักเรียน (วรวิทย์ นิเทศศิลป์, 2551) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของลักษณพันธ์ บำรุงรัตนกุล (2555) ศึกษาพัฒนาการในการสะกดคำและพัฒนาการในการออกเสียงภาษาอังกฤษ หลังจากได้รับการเรียนการสอนด้วย

วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เลือกกลุ่มตัวอย่างอย่าง เฉพาะเจาะจงจำนวน 30 คน จัดการเรียนการสอนด้วยแผนการสอนที่ใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน 5 แผนการสอน แผนการสอนละ 4 คาบ ทำการทดสอบวัดความสามารถในการสะกดคำภาษาอังกฤษ และความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ทั้งก่อนและหลังได้รับการสอนด้วย แผนการสอนที่ใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ผลการศึกษาพบว่าวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นเครื่องมือที่มี คุณภาพเหมาะสมสำหรับใช้ในการพัฒนาความสามารถในการสะกดคำและการออกเสียงภาษาอังกฤษ เห็นได้จากค่าเฉลี่ยของทั้งคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการสะกดคำและความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ลำดับที่ 2 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ โดยภาพรวม พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อที่ 3.1 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่ายทั้งนี้อาจเป็นเพราะเพราะว่าวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย ช่วยให้นักเรียนสร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเองได้ สามารถอธิบายได้ว่าเนื่องจากนักเรียนได้เรียนรู้หลักการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแบบโฟนิกส์อย่างถูกต้อง ซึ่งถือเป็นการสอนภาษาในขั้นพื้นฐาน กล่าวคือ เริ่มต้นด้วยการสอนเชื่อมโยงเสียงกับตัวอักษรที่มีความสัมพันธ์กัน และเหมาะสมสำหรับช่วงวัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จึงทำให้นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์นี้เรียนรู้หลักและวิธีการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องยิ่งขึ้น และข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อที่ 3.2 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ช่วยให้นักเรียนสร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเองได้ และข้อที่ 3.3 การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ทำให้ได้ทำงานร่วมกับผู้อื่นตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิธีการสอนภาษาแบบ โฟนิกส์นั้น เป็นการสอนภาษาในขั้นต้น เพราะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนที่อยู่ในวัยเด็กได้ดีเนื่องจากสามารถช่วยถอดรหัสคำที่เด็กไม่คุ้นเคย ให้สามารถอ่านออกได้อย่างถูกต้องนอกเหนือไปจากการคาดเดาจากบริบทของประโยคหรือรูปภาพประกอบ (ลักษณะพันธ์ บำรุงรัตนกุล, 2555) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวันเพ็ญ เดียวสมคิด (2551) ที่พบว่าผู้เรียนมีความพร้อมทางภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากการสอนภาษาไทยแบบโฟนิกส์นั้นทำให้ผู้เรียนสรุปกฎเกณฑ์และนำไปใช้ได้ทันทีเมื่อพบคำที่มีความคล้ายคลึงกัน (วันเพ็ญ เดียวสมคิด, 2551) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของศิริยา สังข์โสมล (2553) ที่ศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยแบบโฟนิกส์ มีความสามารถสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 และทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ภาษาไทย และแก้ปัญหาการอ่านและเขียนภาษาไทยของนักเรียนได้เป็นอย่างดี เพราะนักเรียนจะสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องจากการถอดรหัสคำที่คล้ายคลึงกัน และลำดับที่ 3 ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ โดยภาพรวม พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ข้อที่ 1.2 บรรยากาศในการจัดการเรียนรู้แบบโพนิกส์ มีความสนุกสนานน่าสนใจ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะห้องเรียนมีอากาศถ่ายเท น่านั่งเรียน และใช้จัดการเรียนการสอนได้ดี ซึ่งบรรยากาศในการจัดการเรียนการสอนเป็นตัวแปรที่สำคัญที่ช่วยส่งเสริม และสนับสนุนให้การเรียนมีประสิทธิภาพ การสร้างบรรยากาศที่ดีในห้องเรียน มีผลต่อการเรียนการสอนและต่อเจตคติของนักเรียน (ศิริินยา สังข์โคมล, 2553) ดังที่สุนน อมรวิวัฒน์ (2530) ได้สรุปผลการวิจัยเรื่องสภาพในปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนของครูประถมศึกษาไว้ว่า บรรยากาศในชั้นเรียนต้องมีลักษณะทางกายภาพที่อำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สร้างความสนใจใฝ่รู้และศรัทธาต่อการเรียน นอกจากนี้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มนักเรียนและระหว่างครูกับนักเรียน ความรักและศรัทธาที่ครูและนักเรียนมีต่อกัน การเรียนที่รื่นรมย์ปราศจากความกลัวและวิตกกังวล สิ่งเหล่านี้จะช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ได้ดี ข้อที่ 1.3 บรรยากาศของการจัดการเรียนรู้แบบโพนิกส์ ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้มีความเป็นกันเอง สนุกสนาน (สุนน อมรวิวัฒน์, 2530) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของพงศ์ศิริ จันทิวาสน์ (2547) การจัดสภาพต่างๆ ด้านกายภาพ กิจกรรม บรรยากาศ ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ การตอบสนอง การจัดระบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และด้านประโยชน์ที่ได้รับ การจัดการเรียนการสอนทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายเป็นลำดับขั้นตอนจากง่ายไปยาก พร้อมทั้งช่วยให้นักเรียนสร้างความรู้ความเข้าใจได้ด้วยตนเองและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นข้อที่ 1.1 ห้องเรียนมีบรรยากาศน่านั่งเรียนในการจัดการเรียนรู้แบบโพนิกส์ ตามลำดับ ทั้งนี้เป็นเพราะ บรรยากาศชั้นเรียนที่ดี จะสามารถสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้ อยากเรียนและเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ หากครูผู้สอนสามารถสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ดี ย่อมช่วยให้ผู้เรียนทุกคนรู้สึกถึงความสำคัญของตนเอง มีกำลังใจที่จะพัฒนาตนเองและรักการเรียนรู้ เป็นผู้ที่พร้อมจะพัฒนาตนเองอยู่เสมอ ดังนั้นบทบาทของครูในการจัดบรรยากาศชั้นเรียนจึงเป็นสิ่งที่สำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง (พงศ์ศิริ จันทิวาสน์, 2547) ซึ่งสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (2551)

ที่ได้กล่าวถึง บทบาทของผู้สอนไว้ว่า การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามเป้าหมายของหลักสูตร ผู้สอนต้องจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และดูแลช่วยเหลือผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ ดังนั้น การจัดบรรยากาศชั้นเรียนในทางกายภาพ ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของห้องเรียน วัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน และบรรยากาศชั้นเรียนเชิงบวกในทางจิตวิทยา ซึ่งประกอบด้วย 1. บรรยากาศที่อบอุ่น (Warmth) 2. บรรยากาศที่เป็นอิสระ (Freedom) 3. บรรยากาศที่ท้าทาย (Challenge) 4. บรรยากาศแห่งการยอมรับนับถือ (Respect) 5. บรรยากาศแห่งการควบคุม (Control) และ 6. บรรยากาศแห่งความสำเร็จ (Success) เหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยที่สัมพันธ์กับระดับความสุขในชั้นเรียน และทำให้เกิดพัฒนาการการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

สรุปและข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ 1.1) ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ทำให้ทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนสูงขึ้น เนื่องจากนักเรียนในห้องเรียนได้ฝึกฝนการอ่านและการเขียนอย่างมีลำดับขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนถึงขั้นตอนสุดท้ายของการเขียน นักเรียนได้มีโอกาสฝึกซ้ำ ย้ำ ทวน โดยในแต่ละเสียงนักเรียนจะต้องได้รับการฝึกอ่านและเขียนไม่น้อยกว่า 7 ครั้ง ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการอ่านและลงมือปฏิบัติการเขียนอย่างจริงจังจึงมีระบบและต่อเนื่องจึงทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนสูงขึ้น นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสะท้อนว่าเมื่อได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์แล้วนักเรียนมีพัฒนาการความสามารถในการอ่านและการเขียนสูงขึ้นมาก ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้ ควรดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดกับครูผู้สอน ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้ควรควรให้ดูแลตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนแก้ไขในประเด็นที่นักเรียนไม่เข้าใจและแบบฝึกทักษะช่วยพัฒนานักเรียนกลุ่มอ่อนได้มาก ครูควรให้คำแนะนำในการอ่านและเขียนสะกดคำควบคู่กันไป 1.2) ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนในการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยได้ดี ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้ ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ควรฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำอย่างต่อเนื่อง และ 1.3) ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า ความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ เช่น การแสดงความคิดเห็น การทดลองปฏิบัติ และการสาธิต เพื่อ

สร้างความมั่นใจ กระตุ้นแรงจูงใจ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้ ควรให้นักเรียนปฏิบัติในชั้นเรียนจริง ลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเองจะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น และ2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป 2.1) ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบด้านการอ่านและการเขียนสะกดคำของนักเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์กับวิธีการสอนหรือสื่ออื่นๆ เช่น สื่อมัลติมีเดีย สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น 2.2) ควรมีการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นอื่น และ2.3) ควรมีการทดลองใช้การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์สามารถบูรณาการการสอนได้ครบวงจรทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กองเทพ เคลือบพนิชกุล. (2542). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- กำชัย ทองหล่อ. (2543). หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น.
- คมเพชร ฉัตรศุภกุล และผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2543). ทีมอาจารย์ที่ปรึกษา : เพื่อปรับพฤติกรรมนักเรียน นักศึกษา. เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการในโครงการสานสายใยครูและลูกศิษย์ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.
- เจษฎา กิตติสุนทร. (2553). การสอนด้วยวิธีโฟนิกส์กับการอ่านสำหรับเด็ก LD. วารสารวิชาการ. 13, 144-148.
- ดาราภา วรณวนิช. (2549). ยุทธศาสตร์การสอน. กรุงเทพมหานคร: โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม).
- พงศ์ศิริ จันทวาสน์. (2547). การจัดสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศการเรียนการสอนที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านจิตพิสัยของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดราชบุรี. ใน (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- ลักษณะพันธุ์ บำรุงรัตนกุล. (2555). การพัฒนาการสะกดคำและออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์. ใน (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต.
- วรรณิ์ โสมประยูร. (2553). เทคนิคการสอนภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: ดอกหญ้าวิชาการ.
- วรวิทย์ นิเทศศิลป์. (2551). สื่อและนวัตกรรมแห่งการเรียนรู้. ปทุมธานี: สกายบุ๊กส์.
- วันเพ็ญ เดียวสมคิด. (2551). การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามแนวการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลบ้านปลาตาว อำเภอมะแตง จังหวัดเชียงใหม่. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิภาฤดี วิภาวิน. (2543). การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สื่อประสม. ใน (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศรินยา สังข์โกมล. (2553). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องการอ่านและเขียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยแบบฝึกเทคนิคโฟนิกส์. ใน (การศึกษาค้นคว้าอิสระ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2543). หลักและวิธีการสอนอ่านภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมน อมรวิวัฒน์. (2530). การสอนโดยสร้างศรัทธาและโยนิโสมนสิการ พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โอ.เอส.พรีนติ้งเฮาส์.